

Ένα ακόμη... «λιθάρaki» προς την κοινωνική εξαθλίωση μπήκε την Τετάρτη (14/11) αφού ψηφίστηκε πλέον και το Μνημόνιο υπ" αριθμόν 3. Με την κυβέρνηση-μαριονέτα του Κεφαλαίου να επικαλείται για ακόμη μια φορά την πολυπόθητη (;;;) εθνική σωτήρια, υπερψηφίστηκε το νέο πακέτο βάρβαρων μέτρων, τα οποία με την σειρά τους σηματοδοτούν μια νέα επίθεση προς τον κόσμο της Εργασίας και τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Το δίλημμα που είχε κάνει θραύση στα ΜΜΕ άλλα και κυκλοφορούσε σε διάφορα στόματα, το οποίο δεν ήταν και άλλο από το γνωστό "μνημόνιο ή χρεοκοπία" σήμερα ακούγεται γελοίο μόνο να αναφέρεται, αφού έχει γίνει ξεκάθαρο πως στόχος και τελικό αποτέλεσμα του μνημονίου και κάθε τέτοιας «σωτήριας» πολιτικής, είναι να μας οδηγήσει στην εξαθλίωση.

Βέβαια, ενώ μέσα στην βουλή τα μέτρα πέρασαν, έξω από αυτήν ο κόσμος της Εργασίας αγωνιούσε και αγωνιζόταν για να μην περάσουν. Η αναντιστοιχία της κατάστασης που επικρατεί στο πολιτικό σύστημα με αυτήν την οποία υπάρχει στην κοινωνία, όσον αφορά τα νέα μέτρα είναι κάτι παραπάνω από ορατή. Αυτό σημαίνει πως ενώ στην βουλή τα νέα μετρά στηρίζονται πλειοψηφικά, στην κοινωνία μόνο μια μικρή μειοψηφία, η οποία όχι μόνο δεν πλήττεται άλλα ωφελείται άμεσα, τα αποδέχεται και στηρίζει. Φαίνεται ξεκάθαρα ότι το κοινωνικό συμβόλαιο έχει σπάσει και το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί πλέον να συντηρήσει τις αυταπάτες περί ισότητας και δικαιοσύνης στην διαχείριση των πραγμάτων, τις οποίες εξέτρεφε τόσα χρόνια.

Κι αφού δεν μπορούν πλέον να πείσουν με το λόγο τους και με παραμυθάκια περί «εθνικής σωτηρίας», κατά το γνωστόν «όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος» για ακόμη μια φορά θέλησαν να «πείσουν» με την καταστολή. Η Αθήνα και άλλες πόλεις αυτήν την εβδομάδα θύμιζαν ένα απέραντο στρατόπεδο όπου το Κράτος έκανε επίδειξη δύναμης ενεργοποιώντας πλήρως τους μηχανισμούς καταστολής του. Εκτός από την έμμεση τρομοκρατία που εισήγαγε σε κάθε σπίτι μέσα από τα αστικά ΜΜΕ, η αστυνομία υπό την καθοδήγηση του Δένδια έκανε πριν και μετά τις συγκεντρώσεις εκατοντάδες «προληπτικές» προσαγωγές-απαγωγές σε διαδηλωτές αλλά και σε οργανωμένα μπλοκ. Αλλά και στις απεργιακές συγκεντρώσεις-πορείες η καταστολή δεν έλειψε. Με χρήση δακρυγόνων άλλα και της υδροφόρου αύρας που έχει να εμφανιστεί στην Ελλάδα από την εποχή της Χούντας, το Κράτος έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο. Η όξυνση, βέβαια, αυτή της κρατικής βίας απέναντι σε εργαζομένους, άνεργους και φοιτητές σημαίνει μόνο ένα πράγμα: ότι η αστική δημοκρατία δεν μπορεί πλέον να επιβάλει την πολιτική του Κεφαλαίου και τα παίζει όλα για όλα, φλερτάροντας με τον απόλυτο ολοκληρωτισμό (βλ. δικτατορία).

Η κατάσταση, στην οποία έχουμε εισέλθει, μπορεί να περιγραφεί σύντομα από αυτή τη πρόταση: οι από πάνω δεν μπορούν να κυβερνήσουν πια, όπως κυβερνούσαν παλιά και οι από κάτω δεν θέλουν πια να κυβερνιούνται όπως κυβερνιόντουσαν παλιά. Αυτό έδειξαν οι μαζικές απεργιακές συγκεντρώσεις την Τρίτη και Τετάρτη (6-7/11) στην 48ωρη που είχε κηρυχτεί αλλά και την Κυριακή (11/11) στην συγκέντρωση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων στο Σύνταγμα για την ψήφιση του προϋπολογισμού. Παρά την ξεφτιλισμένη στάση που κράτησε η εργοδοτική, φιλοκυβερνητική ΓΣΕΕ, η οποία κήρυξε 48ωρη Γενική Απεργία έπειτα από πολύ πίεση. Την τελευταία στιγμή χωρίς να μπορέσει να προετοιμαστεί κατάλληλα, και εν τέλει να λειτουργήσει ως μια εκτόνωση, μην πετυχαίνοντας κάτι ουσιαστικό. Κι όσο οι δομές που έχει το εργατικό κίνημα σήμερα διαιωρίζονται και αδυνατούν να ορίσουν μια στρατηγική νίκης για τον κόσμο της Εργασίας, μια απεργία σαν και αυτές που καλεί η ΓΣΕΕ δεν θα μπορέσουν ποτέ να πετύχουν πραγματικό μπλοκάρισμα της παραγωγής και της οικονομίας και ας κόπτεται ο (ξεπουλημένος στον ΣΕΒ) Παναγόπουλος πως έχει κηρύξει πολλές πέρσι και φέτος.

Παρόλα αυτά, η ψήφιση του νέου πακέτου μέτρων δεν πρέπει να μας λέει τίποτα. Οι ψηφοφορίες και οι αποφάσεις της βουλής είναι απλώς χαρτιά. Το πραγματικό ζήτημα είναι αν το Κράτος θα καταφέρει να εφαρμόσει τις αντεργατικές ρυθμίσεις ή καλύτερα... να τις επιβάλει κόντρα στις επιθυμίες και τις ανάγκες του κόσμου. Απ" την άλλη, για εμάς το ζήτημα ως φοιτητές αλλά και ως μέρος της κοινωνίας που πλήττεται, είναι με την στάση μας να κάνουμε γνωστό σε Κράτος και Κεφάλαιο πως κάθε φορά που μας χτυπάνε, εμείς δεν θα μένουμε απαθείς, αλλά θα απαντάμε.

Βιώνουμε έναν ταξικό πόλεμο, μια οικονομική διαμάχη, ανάμεσα στις δυνάμεις του Κεφαλαίου (κράτος, τράπεζες, αφεντικά) και τις δυνάμεις της Εργασίας (εργαζόμενοι, άνεργους, φοιτητές κλπ.) και τα τελευταία χρόνια τα χτυπήματα από τον εχθρό, μας έρχονται απανωτά. Δεν ηττηθήκαμε όμως ακόμη. Η κεντρική μάχη για εμάς μπορεί να δοθεί μόνο στο δρόμο και στις σχολές μας. Αυτή η εβδομάδα μπορεί να γίνει, αν το θελήσουμε, η αρχή για να πετύχουμε την πρώτη κεντρική νίκη στον αγώνα για την υπεράσπιση των ζωών μας από την λεηλασία όλου του παραπάνω συρφετού. Η Τετάρτη (14/11) έχει κηρυχτεί ως πανευρωπαϊκή Γενική Απεργία ενώ στην Ελλάδα για ακόμη μια φορά οι τριτοβάθμιες συνομοσπονδίες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αποδεικνύονται λίγες αφού αντί απεργίας κηρύχτηκε μια 3ωρη στάση εργασίας και παρόλα αυτά μπορεί να αποτελέσει μια ακόμη ευκαιρία για να βγούμε μαζικά στο δρόμο. Το ίδιο ισχύει και για τις εκδηλώσεις μνήμης που θα πραγματοποιούνται στο χώρο του Πολυτεχνείου, οι οποίες επίσης θα πρέπει να ενισχυθούν με πραγματικά αγωνιστικό περιεχόμενο, και με κορύφωση την πορεία του Πολυτεχνείου το Σάββατο 17 Νοεμβρίου, να δώσουμε μαζικά και επιθετικά μια ηχηρή απάντηση στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό που

Συσπειρώνόμαστε για να δράσουμε συλλογικά ως Φ.Σ. Πα.Πει. ενισχύοντας την διαδικασία της Γενικής Συνέλευσης
Ενώνουμε τις δυνάμεις μας, στον αγώνα που έχουν ανοίξει ήδη συνδικάτα και άλλοι φοιτητικοί σύλλογοι
Για να ανατρέψουμε τον νόμο-πλαίσιο και κάθε αντεργατικό νόμο στον δρόμο!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ
ΣΧΗΜΑ ΠΑ.ΠΕΙ.

